

„JINÝMA OČIMA...“

MATČINY OČI

Dlouho jsem přemýšlela, kterýma očima bych chtěla vnímat své okolí. Které oči bych vyměnila za ty své, abych se dokázala vcítit do té druhé osoby. Které oči by byly pro mě ty pravé, abych pochopila sílu jejich výrazu a emocí. Očí, které jsou uvěřitelné a jedinečné.

V jednom jsem měla jasno: „Musí to být oči, kterým věřím.“

Pro mě jsou to jednoznačně ty, které byly první, do nichž jsem se zahleděla. A prý to byla láska na první pohled. I když jsem tehdy ještě nerozuměla slovům a gestům, ty oči mi říkaly vše. Postupem času, když slova začala mít již pro mě význam a gesta byla čitelná jsem tehdy ještě dostatečně nevnímala, že pro ostatní děti je moje máma tak trochu jiná.

Narodila jsem se do smíšené rodiny. Otec Čech a máma Ekvádorka. Seznámili se díky tátově pracovní cestě do Ekvádoru, kam ho firma vyslala, zřídit novou pobočku. Po nějakém čase se vzali a dnes má již české občanství.

Nebudeme si nic nalhávat, teenagerovský věk je pro každou matku takové malé peklo na zemi. A to nemluvím o tom, když se narodíte v Ekvádoru, ve městě poblíž kolumbijských hranic a jste vychovávána v rodině, kde církev a víra má velký vliv na váš život. Nebezpečí číhá na každém kroku a takových možností, jak si užívat bezstarostného mládí není. Takže, když se narodíte takové matce, je vám časem jasné, že to lehké nebudeme mít ani jedna.

Mnoho z nás má naposloucháno: „Zkus se vcítit do mé situace. Počkej, až budeš mít sama dítě v tomhle věku, jsem zvědavá, jak budeš reagovat.“ Jenže v mém případě k tomu ještě dostávám bonusové přednášky o životě ekvádorských žen a mladých dívek. Chápu, že mentalita teenagera tam a u nás je jiná. Ale pardon. Snažím se jí stále vysvětlit, že již žije v civilizovanějším světě a hlavně ve 21. století. Co si budeme, nechcete to poslouchat. Nechcete se ani na chvíli vcítit do kůže člověka, který stále něco řeší a všeho, co je kolem něj se bojí. Ve vašich očích žije permanentně ve stresu a strachu. Říkáte si, proč to dělá? Proč si tak ubližuje? Vždyť pokaždý se to nějak vyřeší, nějak to dopadne. Proč alespoň jednou neposlechnou nás, když jim říkáme: „Klid, hlavně na pohodu. Hlavně to, mami, neřeš.“ Nechtěla jsem přijmout její vzorce chování a vnímání světa. To, jak šílí, když jdu ven a proč tolik nepříjatých hovorů, když jsem na party, jsem tam s kamarády a zábava je v plném proudu. Jsem přeci v pořádku a je tedy jasné, že telefon v tu chvíli není prioritou a není čas přemýšlet, zda ten na druhém konci si představuje 100+1 scénářů, proč se neozývám. Proč nový vztah s klukem musí být spojen s tolika radami a poučováním a při návratu z rande přicházejí nejprve nenápadné otázky, které se pochvíli zvrtnou v dialog připomínající křížový výslech.

Roky plynou a světe div se, je to tady! Realita přichází a vy ruku v ruce s ní se ocitáte ve věku, kdy dochází k obrození mysli. Svět kolem vás začíná mít jasnější kontury, věci začínáte umět správně pojmenovat, život vám přináší různé překážky, omyly a zklamání, které se vás osobně

dotýkají. Najednou začínáte chápat, tu přehnanou obavu a věčné strachy v máminých očích. Její důvody a postoj k dané situaci vám začínají dávat smysl. Častěji se zaměřujete na detaily určitých skutečností. Začínáte se učit transformovat do jejich myšlenek a využít každou maličkost, na kterou poukázala, pro vaše nejvyšší dobro. Ano, občas to nevyjde, ale i to je správné. A jak říká moje máma: „Každý musí dělat své chyby. Nikdy se neposuneš v životě dál díky tomu, co jsi udělala správně. Pouze z chyb, avšak pokud se z nich poučíš.“

Miluji ty máminy oči a ten její pohled, kterým mě nikdy nepřestane překvapovat. Vážím si na ní toho, že i ona je ochotná vnímat a dívat se na svět také mýma očima. Že v těch očích není jen ta autorita matky, ale i empatický a citlivý pohled kamarádky. Je úžasné vnímat, jak už jsme natolik citově propojené, že ani nemusíme mluvit, abychom pochopily, co ta druhá chce říct nebo co cítí.

Bohužel i v dnešní době, kdy cestování po celém světě, a to nejen turistické, ale i pracovní cesty jsou běžným jevem, výměna studentů v programu Erasmus je na vzestupu, Evropské fondy a Azylový, migrační a integrační fond, ale i vznik mnoha neziskových organizací nejen financují, ale i pomáhají se začleněním cizinců do společnosti, vnímám přístup a chování společnosti stále odtažitým. Pořád se najdou lidi, kteří nejsou ochotni je přijmout, dostatečně otevřít oči a použít aspoň trochu empatie k tomu, aby nahlídli za zrcadlo a pokusili se na svět podívat očima toho druhého.

A možná je brzdí jen strach z neznámého....

„Jakmile se změní váš pohled, stane se to, co bylo tak zatracující, vodítko k pravdě.“

Arthur Conan Doyle, skotský spisovatel